

Poročilo o izmenjavi – Anglija,

23. julij – 21. avgust 2009

Pred izmenjavo: V Anglijo sem si želela iti na izmenjavo, saj sem slišala o 'ward teachingu' v bolnici iz katerega odneseš veliko znanja. Ker je bila naša pogodba podpisana z Nottinghamom, sem si zelo želela delati v 2. največji učni bolnici v Evropi – v Queen's medical centre (QMC).

Prijava na izmenjavo v Anglijo ni bila tako enostavna, saj moraš pridobiti ogromno zdravstvenih potrdil. Tako sem mogla opraviti rtg p/c, tuberkulinski test, testiranje krvi na protitelesa za hepatitis B in rdečke. Ker je bilo vse tako zakomplicirano, me je prav skrbelo ali bom sploh dobila to izmenjavo.

Prihod v državo: S Tino sva 1 dan pred odhodom dobile naslov, kjer bi naj živele in telefonske številke kontaktnih oseb. Ob prihodu v Nottingham sva pisale skoraj vsem, vendar nisva dobile nobenega odgovora. Tako sva se odločili vzeti avtobus do QMC-ja, saj sva vedele, da je najino stanovanje nekje v okolici. Prijaznost Angležev se je pokazala že na začetku, saj so nama vsi hoteli pomagati, da bi prišle do najinega cilja. Tako sva sami po treh urah iskanja prispeli do najinega novega doma. Vmes nama je uspelo priklicati eno kontaktno osebo, ki pa je bil še bolj zmeden od naju. V roke nama je dal samo paket z 'vsemi' potrebnimi informacijami in nama rekel, da jutri pričneva z delom v bolnišnici. Do bolnice naj bi šle sami, kljub temu, da nisva imele nobenega zemljevida, niti navodil kako se pride tja. Seveda sva bile v šoku, ker je bila ura že 7 zvečer, pa še potovali sva celi dan in sva bile precej utrujeni. Še dobro, da je najina cimra delala prakso v isti bolnišnici in je ponudila, da naju pelje tja naslednji dan. Naslednje jutro sva se znašle pred ogromnim kompleksom stavb, ki so predstavljale Nottingham city hospital. Bile sva brez zemljevida ali kakšnih posebnih navodil in s prijazno cimro, ki naju je peljala do tajnice. Tajnica naju je pospremila do infekcijskega oddelka, kjer je delala Tina. Potem sva skupaj poiskali še moj nefrološki oddelak. Ker moje mentorice ni bilo tam, sva morali počakati 3 ure, vmes pa sem za preganjanje časa dobila 500 strani debelo knjigo o protokolih in postopkih na nefrološkem oddelku, ki bi jo naj tekom meseca prebrala. Moja mentorica si je potem vzela eno uro časa in mi med hojo med oddelku predstavila vse ljudi, ki delajo tam, vključno z navodili, kam bi naj katero popoldan šla na popoldansko ambulanto, kje poteka in pri kom. Seveda sem bila še od prejšnjega dneva utrujena in zasuta s tisočimi informacijami, tako da sem komaj dohajala. S Tino sma prvi dan doživele še šok, kako se zdravniki oblačijo v bolnici. Najina predstava je bila v bele uniforme, tako kot so oblečeni zdravniki pri nas, vendar temu ni tako. Zaradi preprečevanja širjenja infekcij je angleško ministerstvo za zdravje pred leti določilo, da se morajo zdravniki oblačiti v 'smart clothes' – to so elegantne hlače in srajca ali lepa bombažna majica. Ni dovoljeno nositi ur, prstanov in rokavi morajo biti do komolcev. Tako sva morali še isti dan iti po nakupih, saj sva imele s seboj samo belo uniformo in kavbojke.

Praksa: V Nottinghamu sta 2 bolnišnici: QMC (Queen's medical centre) in Nottingham city hospital (NCH). QMC je druga največja učna bolnica v Evropi, ki je posebej specializirana za kirurgijo. Ker sem izbrala prakso v nefrološkem oddelku, sem pristala v Nottingham city hospital. Ta bolnišnica je v primerjavi z QMC-jem precej manjša, vendar še vedno precej večja od UKC v Mariboru. Do bolnice je bila dolga pot. Najprej pol ure hoje do brezplačnega avtobusa, nato še pol ure vožnje. Nefrološki oddelak v NCH je ogromen. Imajo velik dializni oddelak, 2 nefrološka oddelka, oddelak za transplantacije ledvic. Naša ekipa A je skrbela za polovico nefroloških pacientov, ki so bili nameščeni po različnih oddelkih. Tako smo na viziti, ki je trajala 4 ure pregledali 15 pacientov na dan. Našo ekipo je sestavljala skupina štirih zdravnikov: specialist nefrolog, trije specializanti, študent iz Anglije in jaz. Všeč mi je bilo, da smo si za vsakega pacienta vzeli čas, mu vmes povedali kakšni so rezultati, kakšen je načrt zdravljenja, kako dolgo bo še v bolnici in na koncu je bil vedno še čas za morebitna pacientova vprašanja. Zdravniki so do vsakega pacienta zelo prijazni in spoštljivi, takšni so odnosi tudi med vsemi zaposlenimi v bolnici. V takšnem okolju bi v prihodnosti z veseljem delala. V Angliji moraš pokazati veliko samoiniciative, da se dosti naučiš. Vidiš in naučiš se toliko, kolikor sam hočeš. Jaz nisem imela sreče z mojo mentorico, ker mi ni dosti razlagala o vsakem pacientu. Vendar potem se

znajdeš in vprašaš ostale zdravnike v skupini in ti z veseljem povejo več. En dan sem zamenjala mentorja in sem doživela čisto drugo prakso. Ta mentor je dosti razlagal, me veliko spraševal, lahko sem tudi pregledala sama vsakega pacienta in smo se potem pogovarjali o njem. Če bi imela takega mentorja cel mesec, bi od same prakse odnesla mnogo več. Delala sem v povprečju 5 ur na dan. Bilo je bilo zelo naporno, ker vmes nismo imeli nobene pauze.

Nastanitev: S Tino sva živeli skupaj s tremi angleškimi študentkami medicine v študentski hiši. Vsaka je imela svojo sobo. Študentski standard je v Angliji precej slabši kot pri nas. Stanovanje je bilo umazano, kuhinja je bila tako mala, da si se komaj obrnil. Za umivanje imajo posebno napravo, ki meša toplo in hladno vodo, tako najprej priteče vrela voda, nato ledeno mrzla in na koncu zelena voda zelene temperature. Jedilne mize in stolov ne poznajo, tako da sva jedle na kauču pred televizijo. Doživele sva vrsto kulturnih šokov, vendar se ščasoma vsega navadiš. V Angliji ne nudijo obrokov, tako da dobiš na začetku 100 funtov za stroške prehrane. Trgovine so dobro založene, tako da dobiš praktično vse.

Družabni program: Na izmenjavi nas je bilo 16 tujih študentov. Za nas je skrbelo 5 Angležev, ki so nam organizirali vsak teden 2 'social eventa'. Tako smo šli bowling, drsati, organizirali so več domačih zabav, šli smo v pube,... Na koncu smo šli na večerjo na njihov račun. Za vikende nam niso organizirali nobenih izletov, vendar smo se sami dobro znašli. Tako sem videla Irsko, Oxford in London.

Splošni vtis: V Angliji se res navadiš, da se moraš na vsakem koraku znajti, kar je odlična izkušnja za življenje. Nottingham je prijetno mesto, ki ponuja zvečer obilo zabave, čez dan pa veliko priložnosti za poceni nakupovanje. Tako da sem prav vzljubla to mesto, v katerega se bom zagotovo še vrnila.

Martina Babič
martina.babic1@gmail.com